

3 долини, де часу воли лінивi

Микола Руденко

З долини, де часу воли лінивi
Гойдали Розум в тихому візку,
Пішов орач на галактичні ниви,
Де зорі — ніби зерна в колоску.

А телескопів лупоокі вежі
Ворушаться у темряві нічній:
Невже Земля самотня в цім безмежжі
І цілий світ належить тільки їй?

Невже увесь той шал, усі стихії
Гриміли задля того у віках,
Щоб звабно тріпотіли штучні вії
У краль, чий розум
в шпильках-каблуках?..

Щоб, сатанинське крісло осідлавши,
З'явився знову чорний пуп землі
І гнав людей,— як це бувало завше,—
Туди, де смерть прислужує імлі?

І холодок шкребеться поза шкіру:
Хто ми — лиш підлітки чи мудреці?
Чи ти пізнав оту всесвітню міру,
Де ми лише творіння — не творці?

А небеса, мов таємнича маска,
У душу зазирають з висоти.
І по щоках сама Безмежність ляска:
— Пора нам визначить,
хто — я,
хто — ти.

Не конче треба, щоб в церковнім хорі
Ти упрівав з огарком у руках.
Але та велич, котра творить зорі,
Живе чи не живе в твоїх думках?

Якщо твій рай обріс перинним пухом,
А циркуляр — твій бог і твій кумир,
Якщо твій дух з моїм не злився духом,—
То ліпше йди в дідівський монастир.